

Sula fyr

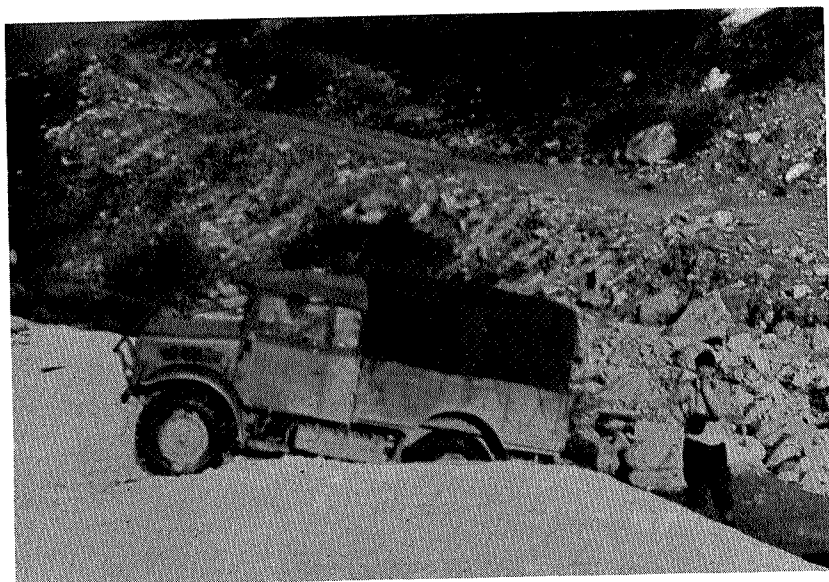
SIG Ø Y N E R S T U D E N T E R

Av to engelske og en norsk

I tre år har en liten gruppe av studenter fra Norge, England og en fra Amerika tilbragt somrene i Trollheimen, Dovre og Rondane for å utforske frostvirkninger. Vi håper at den vitenskapelige siden av feltarbeidet vil være av den største interesse for noen, men det vil antagelig tilfredsstillende Årbokens lesere hvis vi sier at undersøkelsene bl. a. har noe å gjøre med alle de furene oghullene som kommer til syne på de norske veier om våren. Hva vi må gjøre, er å dra langt bort fra sivilisasjonen, deretter bore huller, samle en god del jordprøver og måle alle ting fra de lokale sandkornene til den regnmengden som har falt de siste syv dagene.

Hvordan en gjør feltarbeid i motsetning til hvorfor en gjør det, er kanskje av større interesse. Vi har i hvertfall fått det inntrykk av all den naive oppmerksomhet som er blitt vist oss av de turistene som går forbi: «Morn! Graver dere etter gull?» eller litt mer skarp-sindig: «Morn! Har dere en geigerteller her, da?» Begge spørsmålene virker like irriterende på en som står på hodet og forsøker å få et termometer ned i et 2 meter dypt hull.

Hver sommer begynner vi med stor entusiasme. I 1955 var våre ambisjoner så store at det var nødvendig med en $\frac{3}{4}$ tonns lastebil (en britisk krigsveteran) for å frakte alt utstyret, fra pressluftbor til munnsplill. Bilen ga oss et helt falskt utseende av å være militære, men de skjeggete innehaverne av bilen fjernet fort dette inntrykket (hvorfor i all verden har engelskmenn skjegg i Norge?).

— — — alltid måtte starte nedover bakke

P. Williams

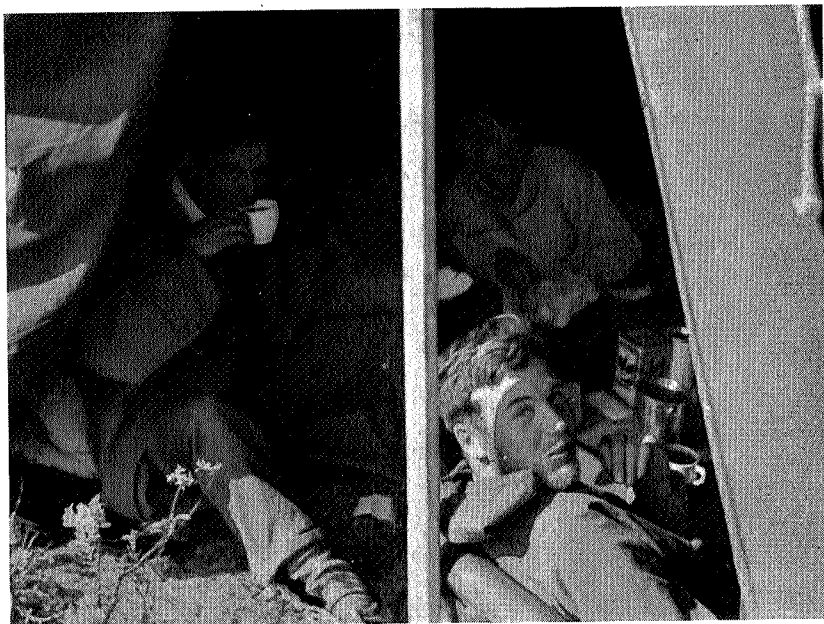
Hvilken personlighet den bilen hadde! En humørsyk selvstarter, og ingen startsviv, gjorde at en alltid måtte starte nedover bakke. Dette var tilfelle en dag på den beryktede veien til Reinheim, hvor så mye kan hende en. Sjåføren hadde fått endel turister som gikk forbi, til å hjelpe seg med det første puffet. På grunn av bilens fart var han overbevist om de anstrengelser hans usynlige hjelpere ydet, og fortsatte å rope (engelske) oppmuntringer. Han passerte snart noen måpende turister («fært så disse innfødte stirrer»), men enda ville ikke motoren tenne. Tilslutt stoppet han for å befri sine hjelpere... men hvor var de? Omtrent 500 meter bak hadde de funnet ut at de var overflødige, og det synet som hadde møtt de måpende turistene, var en bil som rullet nedover bakken, og inni en ropende, gal sjåfør. Slike skjebne-spill tar imidlertid ikke motet fra uforferdete reisende i midten av det villeste Norge, og stort sett kom vi hele og friske til de mange forsøksfeltene. Vår ankomst til Gjevilvasshytta markertes ved ødeleggelsen av melkerampen. En er ikke alltid like heldig når en skal rygge, men den ble fort

satt opp igjen av noen sterke karer. Grimsdalseter er blitt uforglemmelig for oss alle på grunn av en gammel seterkones ufålmelige nysgjerrighet. Før hun ville gå med på å huse noen av oss, kunne hun ikke la være å spørre et kvinnelig medlem av gruppen: «Åssen kjenns det å verta køst ta eit skjegg?»

Men vi er selvsagt ikke alltid avhengige av gjestfriheten på turisthytter og setre. I virkeligheten, fra dager vi tilbragte under teltduken, har vi de lykkeligste minnene (til tross for at disse er blandet med erindringene om 5 til 6 kuldegrader eller om å våkne for å finne seg selv begravet under et sammensunket 30 kg telt). Et telt er alltid overfylt, men når ens ett-værelses hjem også er ens ett-værelses laboratorium, må mindre friksjoner oppstå. Naturen hjelper heller ikke. I «Wonderland»* er det enten så kaldt at en til og med sover i duffle-coaten, eller det er så varmt at det simpelthen ikke er plass til både mennesker og mygg i teltet. — De myggene! Flere gram med mygglik ødela nesten vår harmoniske eksistens. Et angrepet medlem bestemte seg for å drepe 5 gram av dem som represalia. Han puttet likene etterhvert på en flunkende ny vektskål, men trett av arbeidet forlot han det — —. Atmosfæren var virkelig tung da nestemann kjempet for å gjøre den ren igjen til vitenskapelig bruk. Lange kaffepauser er selvfølgelig en av gledene ved fjellivet, men hvis en mann må sitte på motoren til fjellboret slik at det holder seg tilstrekkelig varmt, kan i alle fall for ham pausen bli en noe blandet fornøyelse.

Livet i avsidesliggende små hytter er også morsomt. Et idyllisk eksempel på det siste ligger ved et lite tjern i Trollheimen, og det må ha vært et underlig syn for ferierende rundt omkring å se en liten rad av bærere daglig slite mange mil opp og ned fra Gjevilvasshytta. De bar ofte instrumenter, men enda oftere bare mat. Etter en stund gikk det opp for oss at det meste av maten gikk til å tilfredsstille den enorme appetitten som en fikk ved å bære det opp alt sammen, men den alminnelige mening var allikevel — overdrevet spising. Overdrevet og eksotisk. Den moderne student er ofte ekspert på pengelens koking. I Cambridge har kjøkkenet med en

* Nature's Wonderland: Slagord for Norges reklame i England.

Teltkos

Peter Williams

kokeplate lenge vært et karakteristisk trekk i college-livet, og det er også blitt slik for den heldige Oslo-student. Vet alminnelige mennesker at i mangel av mel, kan en lage en fascinerende pannekake av en konsentrert oppløsning av sjokoladepuddingpulver? Forstår folk at en oppblandet sjokoladepudding, som blir stående ukokt (f. eks. mens en beundrer solnedgangen) allikevel vil stivne?

I telt eller hytte er det aldri plass til alle ting, men vitenskap og sinnrikhet er gode kamerater. En blir vant til å ha filmer i matkassen («må holde dem tørre»), eller å få gelé servert i sandbeholdere. Og, når vi virkelig sto fast, var det alltid blant «Norges Geologi'ene» og «Norske Flora'ene» en liten tynn bok kalt «Husholdning for Fattige Husmødre» («ta 1 kg. Hestekjød til 25 Øre....» «...og husk at et rensligt Hjem er Deres evige Maal»).

Etter tre måneder av dette livet skulle en tro at vi gledet oss til å komme hjem, det vil si tilbake til bylivet med forelesninger og

biblioteker, med trikkreiser og regelmessige måltider, med rene klær og varme rom, men sannheten er at vi gjør det ikke. Kanskje er det fordi livet er gjort for hyggelig for oss på fjellet. Ikke bare er det mange gleder ved det frie livet under åpen himmel, stillheten i de ville og stormfulle fjellene, men det er også den menneskelige side. Det ville være galt å avslutte dette stykke peishygge uten å nevne den hjelpsomme vennligheten vi møtte alle steder. Den assistanse og vennlighet som ble vist os av både bestyrerne på turisthyttene og seterfolk, og av alle mennesker vi kom i kontakt med, fikk noe som kunne ha vært en noe barsk, om selvpatatt, byrde, til å være en periode av rike og lykkelige erfaringer.

Den bitre sannhet står tilbake og en dag tidlig på høsten må vi alle dra hjem. Og det er akkurat da vi lurar på om noen virkelig setter pris på våre anstrengelser. I fjor måtte en av oss hike ned til Oslo alene (kanskje var det helt umulig å få klemt ham også ombord i bilen vår, det har vi glemt). Idet han sitter ved siden av sjåføren på en lastebil, begynner han å føle humpene og dumpene på et dårlig stykke av veien. «Vet du hvorfor denne veien er slik?» brummer sjåføren. Oh, ja, hm, — for å fortelle sannheten så gjorde han det. Den noe fine sammensetningen av jorden, sammen med den intense vinterkulden forårsaker.... «Men jøss a meg, jeg vet ikke hva du snakker om, det er regjeringen, det er det, regjeringen....»

Peter Williams.